

Arrest

nr. 293 091 van 22 augustus 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat L. ZWART en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 6 november 2020.

1.2. Op 20 januari 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 17 juni 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, Pashtoun te zijn en op [...] november 2003 geboren te zijn in Jalalabad in de provincie Nangarhar in Afghanistan. In Jalalabad woonde u samen in jullie huis met uw moeder, vader, zes zussen en drie broers.

Uw vader werkte als kapper en had een kapsalon in het centrum van Jalalabad. Daarnaast werkte hij ook als kapper voor de Amerikanen waarvoor hij vijf dagen per week elke voormiddag naar de luchthaven ging. Soms kapte hij ook mensen van de overheid waarvoor hij naar hun kantoren ging.

Op een dag toen uw vader aan het werken was in zijn kapsalon kreeg hij een telefoon van een anoniem nummer. De beller maakte zich kenbaar als lid van de Taliban en zei dat uw vader met zijn zoon, u dus, naar hun centrum moest komen. Uw vader weigerde en dacht dat de Taliban toch niet in de stad kon komen dus dat jullie er veilig waren.

Twee dagen later, wanneer uw vader in de ochtend zijn kapsalon opende werd hij benaderd door iemand van de Taliban die zei dat hij niet had gehoorzaamd en dat hij met zijn zoon naar hun centrum moest komen. Hij gaf uw vader ook een deadline van twee of drie dagen. Uw vader zei dat jullie zouden komen waarop de persoon weg ging. Vlak daarna kwam uw vader u en uw broers van school halen. De volgende ochtend vertrok u met uw vader naar Kabul. Toen uw vader de tijd had om alles uit te leggen vertelde hij u dat de Taliban wilde dat hij informatie zou doorspelen over de Amerikanen omdat die hem vertrouwden. Daarnaast wilde de Taliban ook dat u zou deelnemen in het conflict.

Samen met uw vader reisde u van Afghanistan naar Iran van waar jullie wilden verder reizen naar Turkije. Aan de grens werd uw vader echter opgepakt en teruggestuurd naar Iran van waar hij gedeporteerd werd naar Afghanistan. Uw vader ging terug naar huis en verblijft tot op vandaag in jullie huis in Jalalabad. Zelf reisde u verder van Iran via Turkije, Griekenland en Macedonië naar Servië waar u vijf maanden in een opvangcentrum verbleef terwijl u probeerde door te reizen. Uiteindelijk geraakte u de grens over en reisde u verder via Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België waar u op 6 november 2020 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: het internationaal paspoort van uw vader, een familiefoto van uzelf met uw vader, uw taskera, de taskera van uw vader, een attest van uw school, een attest van het L. L. C. in Jalalabad en twee enveloppes waarin u de documenten kreeg toegestuurd.

Indien u zou moeten terugkeren naar Afghanistan vreest u problemen te hebben met de Taliban omdat jullie hun eis om naar hun centrum te komen geweigerd hebben.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De reden is dat u geen gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst aannemelijk maakt. Daarnaast maakt u evenmin aannemelijk dat u in Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt dat de toekenning van subsidiaire bescherming in uw land van herkomst rechtvaardigt.

Vooreerst wordt opgemerkt dat u bij uw aankomst in België verklaarde dat u op 1 januari 2003 geboren werd en dus 17 jaar oud en minderjarig was (fiche NBMV, 06.11.2020). Na een leeftijdsonderzoek op 18 november 2020 bleek dat u maar liefst 21,2 jaar oud was met een standaarddeviatie van 1,9 jaar en werd uw geboortedatum vastgelegd op 1 januari 1999. Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijft u er echter bij dat u minderjarig bent (CGVS, p. 5). Gezien de uitgevoerde medische test is dit niet geloofwaardig. Dat u de Belgische autoriteiten dan ook zonder schroom tracht te misleiden met betrekking tot uw leeftijd tast uw algemene geloofwaardigheid in het kader van uw verzoek om internationale bescherming aan.

Als motief voor uw aanvraag om internationale bescherming haalt u aan dat de Taliban wilde dat u en uw vader naar hun centrum zouden komen. Uw vader zou hen informatie moeten doorspelen en u moest zich bij hen aansluiten. Aan uw verklaringen kan echter geen geloof worden gehecht.

U linkt de problemen die u had met de Taliban aan het feit dat uw vader als kapper voor de Amerikaanse troepen zou gewerkt hebben op de luchthaven van Jalalabad. Aan zijn profiel kan nochtans geen geloof worden gehecht. Om te beginnen zou uw vader al sinds hij zeventien jaar oud was werkzaam zijn geweest als kapper. U verklaart daarover dat hij zowel zijn eigen kapsalon had, als dat hij al tien jaar lang leden van het Amerikaanse leger en lokale politieke figuren knipte. U legt hiervan echter geen enkel bewijsstuk neer. Gevraagd naar bewijzen zegt u dat u veel foto's heeft, maar dat u ze op het moment van het persoonlijk onderhoud zelf niet kan tonen. U wordt gevraagd om zo snel mogelijk bewijzen door te sturen aangaande het werk van uw vader: foto's, een werkcontract, enz. (CGVS, p. 13). Tot op heden heeft het CGVS echter niets ontvangen. Dit terwijl uw vader een smartphone heeft en u er wel in geslaagd bent andere documenten voor te leggen die uw vader u heeft doorgestuurd. Volgens u betrad uw vader de luchthaven met een badge die hij daar kreeg en bij vertrek terug moest afgeven. Het is echter niet geloofwaardig dat uw vader van al die jaren dienst geen enkel bewijsstuk kan voorleggen. Van een verzoeker om internationale bescherming mag evenwel verwacht worden dat hij, waar mogelijk, zijn verklaringen ondersteunt met relevante documenten, en dat hij, bij het ontbreken van dergelijke stukken daarvoor een passende verklaring kan geven. Dat u dat niet kan, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan het profiel van uw vader, is het ook niet geloofwaardig dat u ten gevolge hiervan problemen kreeg met de Taliban.

Hoe dan ook is het niet duidelijk waarom uw vader plots problemen zou hebben gekregen met de Taliban. Zo werkte hij volgens uw verklaringen al tien jaar op de luchthaven en had hij al die jaren zijn eigen kapsalon waar ook mensen van de overheid kwamen (CGVS, p. 13). U weet dan ook niet te verklaren waarom de Taliban hem plots, na al die jaren, zonder enige aanleiding zou willen inschakelen als informant. U verklaart dat door te zeggen dat ze zich misschien nu pas bewust werden van zijn werk (CGVS, p. 14). Het is echter niet geloofwaardig dat hij tien jaar lang ongemerkt zijn job kon doen en hij hier plots zonder enige aanleiding voor zou worden lastig gevallen. Voorts is het ook niet logisch dat ze tegelijkertijd, en klaarblijkelijk ook zonder enige aanleiding, u zouden willen rekruteren om voor hen te vechten. Het houdt immers weinig steek dat de Taliban zomaar mensen zou willen rekruteren waarvan ze niet weten of die hen loyaal zijn maar waarvan wel duidelijk is dat ze loyaal zijn aan de overheid. Het is dan ook niet aannemelijk, dat jullie met jullie voorgehouden profiel plots door de Taliban gerekruteerd zouden worden.

Voorts komt de werkwijze van jullie vervolgers ook niet plausibel over. Het is immers niet logisch dat de Taliban iemand naar het kapsalon zou sturen om uw vader te waarschuwen dat hij moest luisteren en jullie op die manier de kans zou geven te ontsnappen (CGVS, p. 11, p. 14). Dat jullie twee of drie dagen de tijd kregen om jullie bij hen te voegen houdt dan ook geen steek.

Ook het feit dat niemand van uw familie na uw vertrek nog door de Taliban werd lastig gevallen doet verder afbreuk aan de vrees die u zou hebben gehad (CGVS, p. 16). Mocht uw vader immers effectief een doelwit zijn voor de Taliban mag men er toch vanuit gaan dat hij na zijn terugkeer uit Turkije ernstige problemen kreeg met de Taliban. Uit het bovenstaande blijkt immers dat, moesten de ingeroepen feiten werkelijk hebben plaatsgevonden, de Taliban wist wie jullie waren en waar uw vader werkte, en dus de gangen van uw vader en uzelf in het oog had gehouden. Het zou voor de Taliban of hun aanhangers en informanten dan ook niet moeilijk zijn geweest uw vader thuis te lokaliseren. Het feit dat uw vader dan ook tot de dag van vandaag zonder problemen in Jalalabad woont is niet geloofwaardig. U zegt dat hij niet buiten komt en daarom geen problemen heeft (CGVS, p. 15). Het is echter niet geloofwaardig dat het louter in zijn huis blijven hem veilig zou stellen van vervolging door de Taliban. Zeker aangezien ze eerder al naar het kapsalon kwamen en er dus geen reden is om aan te nemen dat ze niet tot aan jullie woning kunnen komen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Er wordt immers geen geloof gehecht aan de problemen die u zou hebben gehad. Deze door u ingeroepen feiten vormen dan ook geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

De taskera en het paspoort van uw vader bevestigen zijn identiteit, die op dit moment door het CGVS niet betwist wordt. Verder hebben deze documenten geen invloed op de inhoud van uw beslissing.

De attesten van uw opleiding onderbouwen het gegeven dat u in Jalalabad naar school ging, iets wat het CGVS op dit moment niet in twijfel trekt.

De enveloppen tonen aan dat u documenten kreeg toegestuurd, maar veranderen niets aan de inhoud van uw beslissing.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/>)*

[PLib/2021_06 EASO COI Report Afghanistan Security situation.pdf](#), **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09 EASO COI Report Afghanistan Security situation update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01 EASO COI Report Afghanistan Country focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP.

Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern

ontheeinden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban.

Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens

in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen), van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van het algemeen beginsel van voorzichtigheid, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat vooreerst in op de motieven met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus. Hij betoogt dat er geen tegenstrijdigheden zijn in het relaas van verzoeker en dat het zeer gevaarlijk is in Afghanistan om documenten te houden die bewijzen dat met voor de internationale troepen gewerkt heeft. De afwezigheid van de documenten bewijst niet dat verzoekers vader geen kapper was voor de Amerikaanse troepen. Verzoeker ziet ook niet in waarom het onmogelijk is dat de taliban pas na 10 jaar te weten gekomen zijn dat de vader van verzoeker voor de Amerikanen werkte.

Verzoeker stelt voorts dat hij een lange periode in België heeft geleefd waardoor hij als ongelovige gezien zal worden door de taliban in het geval dat hij zou terugkeren naar Afghanistan en dat zijn leven hierdoor in gevaar zal zijn. Ter staving citeert hij een vers uit de Koran. Vervolgens stelt verzoeker met betrekking tot de geloofwaardigheid van zijn relaas dat hem het voordeel van de twijfel gegund moet worden indien de Raad hierover twijfelt en houdt vervolgens een theoretisch betoog over dit vluchtelingenrechtelijk principe. Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij in januari 2022 werd gehoord maar dat er toch geen

specifieke vragen gesteld werden over de gedragingen van verzoeker, zijn conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de duur van het verblijf in een Westers land of zijn zichtbaarheid. Hij besluit dit deel van zijn betoog door te stellen dat hij meent dat hij uit een zeer conservatief milieu afkomstig is en dat zijn jarenlange verblijf in Europa het zeer waarschijnlijk maakt dat hij met vervolging geconfronteerd zal worden in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Vervolgens gaat verzoeker in op de subsidiaire bescherming en betoogt dat de situatie in Afghanistan onstabiel en chaotisch is en dat deze is verslechterd sinds de terugtrekking van de internationale strijdkrachten in augustus 2021. Hierbij verwijst hij naar enkele mediaberichten die de (voormalige) staatssecretaris voor asiel- en migratie, het CGVS en de UNHCR destijds de wereld in stuurden. Voorts wijst verzoeker, onder verwijzing naar enkele persartikels erop dat de beloften van de taliban met betrekking tot amnestie en vrede met scepsis onthaald worden. Ook wijst verzoeker op enkele aanslagen en de aanwezigheid van Islamitische staat en Al-Qaida in Afghanistan. Verzoeker meent dan ook dat hij gezien de verslechterde situatie in Afghanistan en de provincie Nangarhar absoluut niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Daarbij verwijst verzoeker ook naar het reisadvies dat op 28 maart 2022 op de webpagina van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking terug te vinden was en stelt dat als men ervan mag uitgaan dat het te gevaarlijk is voor een Belg om naar Afghanistan te reizen het onmogelijk is voor hem om er te leven.

Voorts betoogt verzoeker, na een theoretische uiteenzetting, dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan het gedrag en de acties van de taliban. Zo wijst hij op het gegeven dat de taliban Afghanistan niet goed besturen waardoor de financiële en medische infrastructuur op instorten staat en op het feit dat het aantal actieve humanitaire hulporganisaties en hun fondsen drastisch geslonken zijn door de machtsovername.

Op grond van het voorgaande vraagt verzoeker in hoofddoel hem de vluchtelingenstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en het bewijs juridisch bijstand toe aan het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota's

3.1. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 29 juni 2023 neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen worden ter kennis gebracht:

(1) EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf; (2) EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>; (3) EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (4) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 (papier versie in bijlage); (5) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (6) EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (7) EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (8) EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (9) EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf.

3.2. Verzoeker legt een aanvullende nota dd. 4 juli 2023 neer waarin wordt verwezen naar twee arresten van de Raad, waarin de respectievelijke verzoekers als vluchteling worden erkend, en de Nansen Note van 18 oktober 2022 (internetlink).

Verzoeker legt ter terechtzitting een tweede aanvullende nota neer waarin volgende nieuwe elementen worden ter kennis gebracht: (1) Arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur van 8 mei 2023 en (2) loonbrieven tussen 1 januari 2022 en 30 april 2023.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming onder meer een kopie van zijn taskara, alsook kopieën van de taskara en het paspoort van zijn vader neer (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1). De Raad stelt vast dat de identiteit en Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet wordt betwist. Er wordt ook niet in twijfel getrokken dat verzoeker afkomstig is uit Jalalabad in de provincie Nangarhar.

In de bestreden beslissing wordt de algemene geloofwaardigheid van verzoeker in twijfel getrokken op basis van het gegeven dat verzoekers bij aankomst verklaarde 17 jaar oud te zijn terwijl de leeftijdtest uitwees dat hij op 18 november 2020 21,2 jaar oud was met een standaarddeviatie van 1,9 jaar en hij ook tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde minderjarig te zijn. Het verschil tussen de door verzoeker opgegeven leeftijd en het resultaat van de leeftijdtest is gezien de vermelde standaardvariatie niet van die aard dat hieruit een bewuste misleiding kan worden afgeleid of dat niet zou kunnen worden aangenomen dat verzoeker ervan overtuigd was dat hij 17 jaar oud was. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat vele Afghanen hun exacte geboortedatum en leeftijd niet kennen en dat vaak een schatting wordt gemaakt van de leeftijd van een persoon bij de uitreiking van een taskara (zie Landinfo, *“Afghanistan: Tazkera, passports and other ID documents”*, p. 9 geciteerd in CGVS, COI Focus, *“Afghanistan Corruptie en documentenfraude”*, 14 januari 2021 (update). Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij verklaarde 17 jaar oud te zijn omdat *“Mijn ouders vertelden het mij”* (notities PO, p. 5). Dat de voormelde vaststellingen als dusdanig verzoekers algemene geloofwaardigheid aantasten, kan niet worden bijgetreden.

De Raad stelt evenwel vast dat uit niets kan blijken dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid onder artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State om een beroep aan te tekenen tegen de beslissing van de Dienst Voogdij en wijst er op dat de beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij bijgevolg vast.

6.3. Het beschermingsverzoek is gebaseerd op diens vrees voor represailles door de taliban, omdat hij en zijn vader niet zijn ingegaan op de eis van de taliban om naar hun centrum te komen. Volgens zijn verklaringen werkte verzoekers vader als kapper voor Amerikanen op een luchtmachtbasis en werd hij op een dag telefonisch gecontacteerd door iemand van de taliban die hem aanmaande om zich met verzoeker bij het centrum van de taliban aan te melden. Zijn vader negeerde de eis van de taliban en kreeg twee dagen later het bezoek van een talibanlid die hem ditmaal drie dagen gaf om zich met verzoeker naar hun centrum te begeven. De volgende dag vertrok verzoeker met zijn vader naar Kabul en van daar naar Iran, waar zijn vader werd tegengehouden en teruggestuurd naar Afghanistan. Verzoeker kon doorreizen en bereikte onder meer via Servië, Kroatië en Italië, België waar hij in november 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

6.4. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming, naast de kopie van zijn taskara en de taskara en paspoort van zijn vader nog een familiefoto, een attest van zijn school, een attest van het L.L.C. in Jalalabad en twee enveloppes waarin de documenten werd opgestuurd, neer. Bij zijn aanvullende nota worden ook zijn arbeidsovereenkomst en loonuittrekssels gevoegd.

Het attest van verzoekers school en de het attest van het L.L.C. waaruit blijkt dat hij een computeropleiding heeft gevolgd in maart 2019 heeft geen betrekking op zijn vluchtmotieven. Ook de familiefoto waarop verzoeker te zien is, houdt geen verband met de reden waarom hij volgens zijn verklaringen Afghanistan

is ontvlucht. Uit de twee enveloppes waarin de documenten zaten, kan enkel worden afgeleid dat de documenten naar verzoeker werden opgestuurd. De arbeidsovereenkomst en de loonuittreksels uit België zijn niet relevant voor de beoordeling van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten voor zijn vertrek uit Afghanistan en worden verder besproken in punt 6.5..

Gelet op de aard en inhoud van de neergelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van verzoeker geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier, komt de Raad tot de vaststelling dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging omwille van het feit dat verzoeker en zijn vader zouden geweigerd hebben om naar het centrum van de taliban in Jalalabad te komen, aannemelijk maakt.

De Raad stelt in dit verband vooreerst vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vader naast zijn kapsalon waar hij regelmatig mensen van de overheid als klant over de vloer kreeg, ook actief was als kapper op de basis van de Amerikanen op de luchthaven van Jalalabad, zoals hij beweert. In de bestreden beslissing wordt hierover overwogen dat verzoeker verklaarde dat zijn vader al sinds zijn zeventiende het haar van leden van het Amerikaanse leger knipte. Verzoeker legt geen enkel document neer met betrekking tot de activiteiten van zijn vader, noch met betrekking tot het kapsalon dat hij zou hebben uitgebaat, noch met betrekking tot zijn werk als kapper op de luchthaven. In dit verband stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing vast dat verzoeker zelf verklaarde dat zijn vader een moderne smartphone heeft (notities PO, p. 9) en dat hij nog steeds contact onderhoudt met zijn familie via messenger (notities PO, p. 8). Gevraagd of verzoeker documenten kan voorleggen met betrekking tot zijn vaders beroep als kapper verklaart verzoeker dat hij veel foto's heeft maar dat messenger niet werkt op het CGVS en bevestigt dat hij het naar het CGVS zal sturen na het interview (notities PO, p. 13). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker geen foto's of andere documenten met betrekking tot zijn vaders activiteiten als kapper doorstuurde naar het CGVS en ook in de loop van de procedure voor de Raad geen foto's of andere documenten bijbrengt waaruit kan blijken dat verzoekers vader een kapper was. Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker er wel in slaagde om een fotokopie van het paspoort van verzoekers vader en een familiefoto door te sturen (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 7 en 8). Bovenstaande vaststellingen doen reeds twijfelen aan het door verzoeker voorgehouden profiel van zijn vader. In zoverre verzoeker nog kan worden gevolgd dat het in de Afghaanse context, en zeker na de machtsovername; gevaarlijk was en is om documenten in huis te houden waaruit kan blijken dat men gewerkt heeft voor de Amerikanen en uit het louter ontbreken van documentair bewijs niet kan worden afgeleid dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn, doet *in casu* de vaststelling dat verzoeker op geen enkele tastbare wijze kan staven dat zijn vader een kapperszaak had, ernstig twijfelen aan het door verzoeker voorgehouden profiel van zijn vader als kapper op een Amerikaanse basis. Immers blijkt uit het voorgaande dat verzoeker wel degelijk contact heeft met zijn vader en dat deze laatste ook na het persoonlijk onderhoud documenten heeft doorgestuurd. Er kon dan ook *in casu* redelijkerwijze verwacht worden dat verzoekers vader in staat moet zijn geweest om hiervan een begin van bewijs door te sturen, zeker nu aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd om dit te doen en er op het belang hiervan werd gewezen gelet zijn vluchtrelaas.

Verder wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gewezen op het gegeven dat de door verzoeker voorgehouden werkwijze van de taliban, waarbij na het telefonisch contact een talibanlid zijn vader benaderde en drie dagen gaf om zich naar hun centrum te begeven met zijn zoon, weinig aannemelijk is aangezien zij op die manier aan verzoeker en zijn vader de gelegenheid boden om te ontsnappen. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoekers relaas en de Raad stelt vast dat verzoeker dit op geen enkele wijze tracht te weerleggen. Ook met betrekking tot de volgende motieven in de bestreden beslissing, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, voert verzoeker geen enkel verweer in het verzoekschrift : *“Ook het feit dat niemand van uw familie na uw vertrek nog door de Taliban werd lastig gevallen doet verder afbreuk aan de vrees die u zou hebben gehad (CGVS, p. 16). Mocht uw vader immers effectief een doelwit zijn voor de Taliban mag men er toch vanuit gaan dat hij na zijn terugkeer uit Turkije ernstige problemen kreeg met de Taliban. Uit het bovenstaande blijkt immers dat, moesten de ingeroepen feiten werkelijk hebben plaatsgevonden, de Taliban wist wie jullie waren en waar uw vader werkte, en dus de gangen van uw vader en uzelf in het oog had gehouden. Het zou voor de Taliban of hun aanhangers en informanten dan ook niet moeilijk zijn geweest uw vader thuis te lokaliseren. Het feit dat uw vader dan ook tot de dag van vandaag zonder problemen in Jalalabad woont*

is niet geloofwaardig. U zegt dat hij niet buiten komt en daarom geen problemen heeft (CGVS, p. 15). Het is echter niet geloofwaardig dat het louter in zijn huis blijven hem veilig zou stellen van vervolging door de Taliban. Zeker aangezien ze eerder al naar het kapsalon kwamen en er dus geen reden is om aan te nemen dat ze niet tot aan jullie woning kunnen komen." Uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoekers vader, na hun vertrek uit Afghanistan, in Iran werd tegengehouden en teruggestuurd naar Afghanistan (notities PO, p. 11) en dat hij op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud thuis was en geen problemen had (notities PO, p. 16). Verzoeker maakt ook in de loop van de procedure voor de Raad geen gewag van specifieke problemen die zijn vader of andere familieleden heeft gehad omwille van het feit dat hij niet naar het centrum van de taliban was gekomen, zoals van hem destijds werd geëist. Dit is een verdere indicatie dat weinig geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas. Indien verzoeker en zijn vader daadwerkelijk door de taliban voor de machtsovername zouden zijn gesommeerd om naar hun centrum te komen, met de bedoeling dat zijn vader voor de taliban zou spioneren voor de machtsovername en verzoeker zich bij hen zou aansluiten, zoals verzoeker beweert, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoekers vader hierover na zijn terugkeer zou zijn aangesproken door de taliban, zeker nu zij op de hoogte waren van zijn adres en hem dus gemakkelijk konden vinden. Dat verzoeker ook na de machtsovername geen gewag maakt van specifieke problemen die zijn vader of familie zou hebben gehad met de taliban omwille van het feit dat zij zich niet, zoals gevraagd, bij het centrum van de taliban hebben aangemeld, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Bovendien blijkt hieruit ook dat, zelfs indien geloof zou worden gehecht aan verzoekers verklaringen, *quod non in casu*, verzoekers vader in elk geval onder het huidige talibanregime geen problemen heeft ondervonden als gevolg van zijn herhaalde weigering om met de taliban mee te werken noch omwille van het gegeven dat verzoeker zich niet heeft aangeboden om hen te vervoegen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart dat zijn vader al tien jaar als kapper werkte op het ogenblik dat de taliban hem aansprak, toen al geruime tijd op de luchthaven van Jalalabad werkte en ook in zijn eigen kantoor medewerkers van politie en de overheid over de vloer kreeg. Verzoeker kan niet verduidelijken waarom de taliban zijn vader toen pas benaderde. Hoewel het als dusdanig niet volkomen uitgesloten kan worden dat de taliban pas later op de hoogte zou zijn gekomen van de activiteiten van verzoekers vader, doet dit geen afbreuk aan het voorgaande, waarbij reeds werd vastgesteld dat verzoeker de activiteiten van zijn vader niet aannemelijk maakt en verder uit zijn verklaringen blijkt dat zijn vader en de rest van zijn familie geen problemen heeft gekend na diens terugkeer naar Afghanistan. Bovendien lijkt het in de door verzoeker geschetste omstandigheden weinig aannemelijk dat verzoekers vader al die jaren actief zou zijn op de Amerikaanse legerbasis en in zijn kapsalon regelmatig overheidsmedewerkers over de vloer kreeg, zonder de aandacht te trekken van de taliban. Gezien de voorgaande vaststellingen maakt verzoeker niet aannemelijk dat de taliban zijn vader en hemzelf onder druk zetten om met hen samen te werken en dat hij hierdoor Afghanistan heeft moeten verlaten.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat *in casu* de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen besluit de Raad dat verzoeker, gelet op zijn verklaringen en de door hem neergelegde documenten gelezen in het licht van de beschikbare landeninformatie, zijn voorgehouden problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet concreet aannemelijk heeft gemaakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

6.5. Verzoeker stelt in het verzoekschrift niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan aangezien hij sinds een lange periode in België verblijft waardoor hij in Afghanistan als een 'ongelovige' zal worden gezien. In zijn aanvullende nota stelt verzoeker dat hij de taal zeer goed spreekt en verwijst hij in dit verband ook naar de Nansen Note van 18 oktober 2022. De Raad stelt hierbij het volgende vast.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het

'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.). Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"*— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar

personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid: (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn.

Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *"to play the game"*. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *"zina"* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA *"Country guidance: Afghanistan"*, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker brengt geen concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat hij daadwerkelijk verwesterd is in de zin dat bij hem sprake is van gewijzigde gedragingen, kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit en morele integriteit dat van hem niet mag worden geëist dat hij deze opgeeft of die niet verenigbaar zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen. Het komt aan de verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Door in het verzoekschrift louter te verwijzen naar zijn verblijf in België en te stellen dat hij als een ongelovige zal worden beschouwd en een citaat uit de Koran te citeren maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden beschouwd noch als een persoon die religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden.

Uit niets kan blijken dat verzoeker niet meer in staat zal zijn om zich aan te passen aan de in Afghanistan vigerende normen en gebruiken zoals vormgegeven door de taliban. Ook in zijn aanvullende nota brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit kan worden afgeleid dat hij in geval van terugkeer omwille van zijn verblijf en activiteiten in België vervolging riskeert. Door in zijn aanvullende nota louter te verwijzen naar algemene landeninformatie, met name een Nansen rapport en een artikel op de VRT NWS website inzake een openbare executie maakt verzoeker, die ongeveer twee jaar in België verblijft, verder niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde aangetast of besmet door westerse waarden of als iemand die de sociale, morele of religieuze normen heeft overschreden en daarom een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In zoverre in de aanvullende nota wordt gesteld dat hij de taal goed spreekt, en hij documenten voorlegt met betrekking tot zijn tewerkstelling in België, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker hiermee niet aantoonde dat hij daadwerkelijk verwesterd is of dat hij omwille van zijn activiteiten in België, in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden beschouwd als een persoon die religieuze, sociale of morele normen heeft overschreden of als een persoon die verwesterd is. Waar verzoeker nog verwijst naar arresten van de Raad van 5 januari en 13 januari 2023, dient er op gewezen te worden dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 28 maart 2006, nr. 156.942; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet concreet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de voornoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

De Raad stelt ook vast dat verzoeker gedurende de procedure inzake zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij in geval van terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, of dat hij dermate zal gediscrimineerd worden dat dit met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in zijn hoofde, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf in België in geval van terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin is aangetoond dat hij, in geval van terugkeer vervolging riskeert omwille van een (toegeschreven) verwestering of religieuze, morele of sociale normoverschrijding op basis van zijn verblijf in het buitenland.

7.3. In zoverre verzoeker zich beroept op de verslechterde humanitaire situatie in Afghanistan na 15 augustus 2021, wijst de Raad er op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer preciaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de

voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Verzoeker brengt geen elementen aan die anders doen besluiten.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

7.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet

langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer accuraat zou zijn. Waar verzoeker verwijst naar persberichten uit augustus 2021 en het geweld dat gepaard ging met de machtsovername, is uit voorgaande analyse gebleken dat het geweldsniveau in Afghanistan sinds de machtsovername in augustus 2021 significant is gedaald. In zoverre deze berichten betrekking hebben op de periode rond de machtsovername kunnen zij bovenstaande analyse die is gebaseerd op recentere bronnen niet dienstig weerleggen. Ook verzoekers verwijzing naar het reisadvies van de Belgische FOD Buitenlandse zaken van 28 maart 2022 kan niet volstaan om te besluiten dat bovenstaande analyse niet langer correct zou zijn. Daargelaten dat dergelijke adviezen worden opgesteld om Belgen die naar Afghanistan zouden willen reizen te informeren en niet ter ondersteuning van de beoordeling van internationale beschermingsverzoeken, wordt in dit reisadvies enkel bevestigd dat er veiligheidsincidenten plaatsvinden in Afghanistan, dat er een zeer hoge dreiging is van terroristische en misdadige acties tegenover buitenlanders en dat ontvoeringen van buitenlanders plaatsvinden. Het reisadvies bevat evenwel geen specifieke informatie met betrekking tot de verschillende factoren die worden in aanmerking genomen bij het beoordelen van het niveau van willekeurig geweld in het licht van de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch met betrekking tot de specifieke situatie in verzoekers regio van herkomst. Hieruit kan niet worden afgeleid dat het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan, dan wel verzoekers regio van herkomst dermate hoog zou zijn dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De door verzoeker aangehaalde landeninformatie is bijgevolg niet van aard om te doen besluiten dat bovenstaande analyse met betrekking tot het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan en verzoekers regio van herkomst, niet langer accuraat zou zijn.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023. Verzoeker brengt geen persoonlijke omstandigheden aan die het risico in zijn hoofde verhogen dat hij als gevolg van het willekeurig geweld in Nangarhar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

8. De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt op generlei wijze hoe artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dat de eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven waarborgt, *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden.

Evenmin duidt verzoeker hoe artikel 26 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of het voorzichtigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van deze bepalingen en dit beginsel niet op dienstige wijze aangevoerd.

9. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in

geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker de ontvoering door de taliban en ontsnapping hiervan van zijn vader niet aannemelijk maakt en dat hij in zijn regio van herkomst geen risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt dan ook geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET